Diana Alzner

Secţiune 1.01 Pâcla

Femeia ştiu că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simţea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viaţa ei, aşa cum a fost, i se va derula prin faţa ochilor, dacă în ultima clipă, clipă care ucide, va reuşi să înţeleagă sensul lucrurilor cu acea înţelegere supraumană… Nu putea să moară râzând, nu de data asta când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbuşea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. Închise ochii şi aşteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia…

Monica întinse mâna şi opri zbârnâitul ceasului. Se întinse între cele două cearşafuri. Somnul de dimineaţă era cel mai odihnitor. Totuşi, trebuia să se ridice, să-i facă o cafea mare lui Sergiu, care n-ar fi putut deschide ochii în alt mod.

Oh, de ce nu se luminase încă? Oare era înnorat? Ploua? Şi ea care intenţionase să plivească florile după lungi amânări!

Ieşi în balcon ameţită. Afară era întuneric deplin cu excepţia unei dâre roşiatice dincolo de coama dealului. Cerul era negru complet, nu se vedeau stele, probabil că norii plini de apă coborâseră jos de tot.

Se întoarse la bucătărie şi porni cafetiera. În camera tatii mergea un aparat, bătrânul se trezea întotdeauna foarte devreme.

În timp ce lichidul negru se aduna în cana de sticlă avea să facă un duş rapid, înainte să ocupe Sergiu baia. Exact când se săpuni bine se stinse becul. Aparatul tăcu. Era imposibil să plouă fără să se ia lumină? Doamne, pe ce lume trăiau! Se clăti pe dibuite şi se îmbrăcă. Apoi o luă spre dormitor să-şi trezească soţul. Bine că făcuse mai întâi cafeaua! aruncă o privire pe geamul balconului; niciun fir de lumină. Era ciudat.

Sergiu sforăia cu spor. Cascadele vocale urcau şi coborau ca aria unei opere dramatice. Monica zâmbi pe întuneric. Întinse mâna şi-l mângâie:

— Sergiu, haide dragă. Se face târziu. Şi s-a luat curentul. Unde ai pus data trecută lumânările?

— De ce mă trezeşti aşa devreme? Nici nu s-a luminat!

— Vine o furtună mare. Bine că am făcut mai întâi cafeaua. Mă duc să caut lumânările. Vezi să nu dai peste ceva.

Se întoarse pe hol, acolo unde bănuia că s-ar putea ascunde

nişte lumânări. În sertarele bufetului… Aha! Astea erau! Dibui după un păhărel pe raftul de sus al dulăpiorului şi aşează lumânarea în el. Chibrituri! N-aveau chibrituri, desigur. Aragazul se aprindea automat. Exista o brichetă pe undeva, dar unde? îl auzi pe Sergiu intrând în baie. Peste câteva momente va veni şi n-o să vadă să-şi ungă pateul pe pâine.

Ciocăni la uşa socrului:

— Tăticule, aveţi grijă, că s-a luat curentu. Caut o brichetă şi aprind o lumânare, să nu vă loviţi pe întuneric.

— Monica, intră şi caută în sertarul mesei că am eu acolo nişte chibrituri. Sergiu s-a sculat?

— Da, e la baie. Cred că vine o furtună mare.

— Da… Ai găsit?

— Gata. Haideţi la masă. I-am tot zis să cumpere un felinar ceva…

Sergiu îşi turnase cafeaua şi cotrobăia prin frigider.

— Nu găsesc nimic pe întuneric.

— Lasă-mă pe mine, că ţii uşa aia deschisă prea mult. Şi-aşa se dezgheaţă până vine curentu.

— Nu ai ordine în frigider.

— Ţi-am spus de atâtea ori că ne trebuie unul mai mare.

— Ca să crească şi dezordinea exponenţial…

— Te-ai trezit cu fundu' în sus.

Sergiu tăcu, pentru că cel mai deştept cedează. Lipsea vocea ştiriştilor de la televizor. Atunci ascultau şi nu se puteau ciondăni. Monica puse o cană de ceai în faţa bătrânului:

— N-am avut cum să fac pâine prăjită. se scuză.

Socrul îi mângâie mâna afectuos:

— Mănâncă şi tu, fetiţo. Nu ştiu ce s-a-ntâmplat că la radio n-au dat ştiri la şase. Era muzică simfonică. Unde aţi mai pomenit?

— Ai fost pe alt post, măi tată.

— Da' nici nu m-am atins de scală! Eu ascult mereu acelaşi post: actualităţile.

Sergiu nu mai catadicsi să răspundă. Monica îi turnă a doua cafea.

— Să-mi dai o sută de euro că trebuie să plătesc bancă şi nu-mi ajung banii.

— Dacă mai luăm din ei…

— De parcă i-aş lua să-i beau!

— Nu te enerva, dragă, zic şi eu că n-o să mai ajungă pentru ce ne-am propus.

Sergiu porni spre dormitor şi izbi cu şoldul colţul bufetului.

— Fir-ar al dracului de curent! Că şi furtuna asta nu se hotărăşte odată!

Privi afară de pe balcon. Nu se vedea nimic. Întunericul avea o consistenţă materială. La orizont persista dunga roşiatică.

— Uite-ţi cămaşa. Doamne, bine c-am călcat aseară! Ce mă făceam acum?

Lumânarea tremura umbre pe pereţi. Sergiu îşi alese o cravată încercând să distingă culorile în lumina moartă.

— E groaznic de cald. oftă Monica.

— Suntem în iunie.

— E zăpuşeală, aşa de dimineaţă.

Sergiu era îmbrăcat. Luă bani din cutia ascunsă printre haine, în dulap. Verifică dacă are telefonul, ochelarii, portofelul. Se încălţă.

— Am uitat cheile de la maşină. Vezi că sunt pe măsuţă.

— Le-am găsit. Ai grijă cum conduci pe întunericu ăsta!

Farurile aprinse ale fordului decupară un tunel luminat din masa de întuneric. Monica desluşi umbre bulbucate rostogolindu-se de parcă un nor cumulus plin de funingine ar fi coborât la sol. O boare fierbinte i se strecură pe sub capot şi-i învălui picioarele aproape senzual. Părăsi terasa indignată. Cine mai pomenise una ca asta! La televizor nu auzise nimic, dar n-o mira: conspiraţiile şi joaca cu minţile oamenilor erau specialitatea guvernanţilor din umbră…

Se întrebă cum se va descurca doar cu cele două lumânări dacă bezna avea de gând să mai dureze. Trebuia strânsă masa şi spălate vasele. Trebuia să gătească. Îi păru rău că nu se arătase mai entuziasmată când Sergiu voise să cumpere un generator; acum n-ar fi avut probleme.

Ca să prindă elan, îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. Poate avea să se risipească întunericul…

Bătrânul o strigă de pe balcon:

— Monica, mi se pare mie sau chiar miroasă a clor?

Of, şi tata! De ce nu stătea locului, ce se tot fâţâia prin casă, aşa orbeşte? Scoase capul şi adulmecă în dreptul ferestrei.

— Parcă ar fi… nu ştiu… usturoi? Haide înăuntru, tată, nu-mi

place să intre zăpuşeala asta peste tot. Dacă mai şi pute, cu atât mai rău!

Bătrânul o urmă ascultător. Mergea încet ca şi cum tălpile pipăiau mai întâi locul pe care aveau să calce.

— Dă-mi să-ţi curăţ zarzavatul pentru mâncare. Zi cu ce te ajut, Mona.

— Nici nu m-am gândit ce să gătesc. Şi pe întuneric, parcă nu-mi vine…

— Păi, dacă pui lumânările pe masă, aprinzi aragazul, eu zic că ne descurcăm. Sunt la dispoziţia ta.

— Bine, tată. Stai un pic jos, uite îţi mai dau un ceai, îmi termin şi eu cafeaua, dup-aia îmi iau inima-n dinţi şi cobor în pivniţă să aduc legume şi nişte bulion. Ce zici de-o musaca? Am un pachet de carne tocată rămas de la sarmalele de duminică.

— Cum vrei tu, fetiţo!

— Doamne, s-a făcut opt jumate şi e tot beznă! Tată, ai mai pomenit aşa ceva?

— Hm, numai în război am mai simţit o întunecime aşa densă. Fumam noaptea în tranşee cu ţigara în podul palmei, să nu fim văzuţi. Caporalul ne zicea să…

Nu! Pentru Dumnezeu, iar începea cu povestitul! Monica îşi prinse tâmplele în palme. O durere de cap bombănea acolo undeva întocmai ca un bondar derutat. Sorbi din cafea şi părăsi taburetul.

— …dacă te ridicai primeai un plumb în frunte!

— Doamne fereşte! Tăticule, cobor în pivniţă. Stai aici şi termină-ţi ceaiul, că iau o lumânare cu mine. Parcă mi-e şi urât să ies afară!

Bătrânul înghiţi povestea neterminată:

— Vrei să mă duc eu?

— A, nu! Stai liniştit.

Deschise uşa de la intrare încetişor, circumspectă de parcă ar fi privit prin crăpătură un străin care-a bătut târziu în noapte. Întunericul se rostogolea apăsător. O clipă îi trecu prin minte că nu va putea înainta, că negreaţa aceea este compactă ca o gelatină lipicioasă. Flacăra lumânării se aplecă tremurător. O apără cu palma, dar lumina ei nu ajungea până jos. Nu vedea unde pune piciorul! Păşi peste prag şi merse pe lângă peretele casei pipăind. Încercă să vadă cu ochii lărgiţi vreo lumină pe la vecini, dar abia dacă desluşi casele – pete şi mai

întunecate în beznă, ca nişte animale mari, moarte. Se înfioră. Dădu peste intrarea în pivniţă. Deschise repede, ca să scape de senzaţia neplăcută că aerul o murdăreşte. Îndesă în plasă cartofi din lădiţa de la colţ, nişte ceapă, o sticlă de bulion… Aha! Să ia şi o dulceaţă. Poate mai târziu, după furtună, avea să facă clătite, că Sergiu poftise dulce…

Se întoarse în casă cât de repede a fost în stare. Parcă mirosea a ceva… nu clor… a ceva indefinit… Intră iute şi închise uşa. Dorea să dezbrace capotul. Îl simţea murdar de mâzgă, de funingine, de ce-o fi fost! Mişcările repezite stinseră lumina fragilă a lumânării.

„Lua-te-ar naiba!" îi ură Monica aruncând capotul. Înregistră în minte conştient ceea ce sesizase încă de dimineaţă: în casă, chiar şi fără nicio sursă de lumină, nu era un întuneric absolut, compact, aşa că afară. Mobilele se distingeau vag, dar poate contribuia la asta şi faptul că le ştia locul. Îmbrăcă treningul pe care-l spălase cu o zi înainte. Mirosea proaspăt şi era destul de răcoros. Apoi se întoarse în bucătărie.

— Ai reuşit! o întâmpină socrul.

— E groaznic afară! Dacă e furtună, o să fie taifun. Uite, tată, curăţă aicea cartofii.

— Dar ce altceva decât furtună ar putea să fie?

— Nu ştiu. Când ai zis că miroase a clor m-am gândit la combinat. Şi chiar miroase a ceva afară…

Aprinse aragazul ca să prăjească tocătura. Numai de nu s-ar termina butelia tocmai acum! Cimbrul. Ingredientul secret nu trebuia să lipsească… Oftă sperând că supa de ieri nu se stricase în frigider fără curent. Altfel, vor avea un singur fel de mâncare şi Sergiu o să bombăne. Şi tata era ciorbar, însă avea tactul de-a nu face observaţii. Era un bătrânel cuminte, oricum mai suportabil decât o soacră cicălitoare care crede că nimic nu e suficient de bun pentru fiuţul ei.

Gândul i se curmă ca un fir rupt când auzi motorul fordului în curte. Îl cunoştea dintr-o mie de motoare care torceau identic. Dar ce să caute Sergiu acasă în timpul serviciului?

— Tată, ai auzit?

— Mi s-a părut că vine o maşină.

Sergiu trebuia să fie, fără îndoială, fiindcă auzi uşa de la intrare trântindu-se. Trase cratiţa la o parte şi stinse flacăra, cuprinsă de presimţirea că ceva rău e pe cale să se petreacă.

— Monica, unde sunteţi?

— Ce e dragă, ce s-a întâmplat?

— Ascultaţi-mă amândoi cu atenţie şi fără să vă panicaţi. Trebuie să coborâm în pivniţă.

— Sergiu, ce-ai aflat? Ce e?

— Ascultă-mă! Luăm din casă banii, actele, ia-ţi aurul. Tată, ia aparatul de radio pentru orice eventualitate. Scoate nişte pături. Medicamente. Mâncarea din frigider care poate fi transportată.

— Dar n-am terminat musacaua!

— Dă-o dracului de musaca, fă ce-ţi spun! Apă, să nu uităm de apă! Să ne mişcăm repede. Nici n-am putut să ies pe drumul european. Se circulă bară la bară. Intersecţia era blocată. Lumea fuge de ceva. Erau sute de maşini din capitală. Strânge lucrurile în timp ce-ţi vorbesc, nu sta! Am încercat să întreb pe cineva ce se întâmplă, dar n-a vrut să coboare geamul şi mi-a făcut semn să mă întorc în maşină.

— Şi noi de ce nu fugim?

— E prea târziu. Şi oricum n-avem pe unde ieşi. Drumul e blocat, nu ţi-am spus? Pivniţa are ziduri groase, fereastra e mică, suntem protejaţi. Aşa, deci astea sunt plasele cu mâncare şi păturile? Haide tăticule să coborâm împreună, ai luat radioul, da? Monica, mă întorc după tine. Să fii gata!

Da, avea să fie gata, deşi ceva ciudat o făcea să se mişte greoi tocmai acum când era nevoie să fie sprintenă. „Parcă aş fi o goangă amorţită de frig”. Muştele şi gândacii arătau ca ea dacă le găseai iarna în ascunzătorile lor. Doar că ei nu-i era frig. Durerea de cap ieşise cu hotărâre la suprafaţă, şi Monica îşi imagină că e un sfredel ce-o să-şi înţească vârful printr-o tâmplă. Asta o făcu să-şi amintească de medicamente. Goli tot sertarul într-o plasă. Că n-o să stea să le sorteze! Bijuteriile le luase, luase şi banii, cu toate că nu pricepea ce-o să facă în pivniţă cu ei… Ce mai spusese Sergiu? Lucruri de valoare. Persanul oriental şi… şi pendula bunicii. Avea peste o sută cincizeci de ani. Numai că n-avea cum să le ducă jos. Sergiu se întoarse tuşind:

— Eşti gata? Haide! Dă să te ajut. E ceva în aer, uite cum m-am înecat. Ai luat tot?

Monica se întoarse spre casa luminată palid de lumânare. Ar fi dorit să-şi încarce braţele cu toate lucrurile dragi, dar poate că le vor găsi totuşi aici când se va termina. Înşfăcă de pe bufet „Ochi-de-pisică”, era cartea pe care o citea.

— Haide, nu mai sta! se răsti Sergiu.

Monica mai avea o mână liberă. Apucă briceagul cu mâner de os, al tatii; era tot pe bufet şi bătrânul ţinea la el pentru că era vechi şi-l avusese şi în război.

Trecură pragul în beznă. Sergiu încuie uşa şi-o apucă de braţ.

— Ai grijă unde calci şi caută să respiri cât mai puţin.

Oare cum avusese curaj mai devreme să iasă din casă? Monica se simţi complet dezorientată şi, dacă n-ar fi fost mâna lui Sergiu, probabil că s-ar fi lăsat pe vine ameţită, ca şi cum ar fi mers pe-o punte îngustă la înălţime. Încă mai simţea senzaţia aceea de încremenire; picioarele îi erau grele şi-ar fi avut poftă să se trântească în pat, să doarmă un somn bun, iar la trezire să privească la soarele vesel de pe strada lor. Fiindcă de fapt acesta trebuia să fie un vis. Unul din acele coşmaruri absurde şi fără noimă care îţi dau dimineaţa un sentiment de perplexitate.

— Gata, am ajuns! Ai grijă să nu te împiedici în prag.

În pivniţă aerul era respirabil, deşi pereţii umezi de la ultima ploaie şi pământul de pe jos nu-l încărcau de mireasmă.

— Tată, stai pe capacul lăzii de cartofi, pe pătura asta. Monica, dă-mi o pătură mai subţire s-o atârn la uşă; mai filtrează eventualele particule care se strecoară înăuntru. Aranjează tot ce-am adus, aşa încât să ţii minte unde se află. Vom stinge lumânarea, fiindcă ne consumă aerul.

— Sergiu, mă sperii! Nu era mai bine să rămânem în casă? Cât crezi c-o să rezistăm aici?

— Atât cât este nevoie.

— Dar ce crezi că se întâmplă? Dacă nu vorbeşti cu mine, o să înnebunesc.

Sergiu se scutură iritat. Lumânarea îi amplifica umbra pe pereţi, de parcă ar fi arătat într-o oglindă magică adevăratul său eu.

— Habar nu am! mărturisi obosit. Pot presupune că şi tine, ca orice om cu un grăunte de imaginaţie, fie că a izbucnit un război, fie că suntem în mijlocul unei catastrofe meteorologice, fie că extratereştrii au hotărât că azi e ziua Z.

— Sau că a început până la urmă sfârşitul lumii. şopti bătrânul din colţul său.

Prima zi

Monica se trezi fără să ştie unde se află. Gâtul îi înţepenise din cauza poziţiei incomode. Clipi nedumerită, apoi îşi aminti. O greutate i

se atârnă de gânduri. Nu putea fi adevărat! Ziua de ieri fusese un coşmar. Dar mirosul de pământ al pivniţei şi respiraţia chinuită, astmatică a socrului şi mai ales, mai ales întunericul spuneau că nu, coşmarul era real. „De ce ni se întâmplă asta tocmai nouă?" a fost prima întrebare pe care şi-a pus-o. Nu putea să nu resimtă indignare, o indignare adâncă în faţa acestor evenimente. Până ieri toate fuseseră la locul lor. Soarele răsărea şi apunea, cerul se răsucea cuminte cu stelele în spinare, pământul îşi vedea de treabă aşa cum îi fusese rânduit pentru ca să adăpostească oamenii. De ce dintr-odată îşi uitaseră toate datoria?

„Doamne, împrăştie întunericul şi adu lumina!" oftă încercând o rugăciune timidă.

— Nici eu n-am prea dormit. şopti bătrânul.

— Speram că dimineaţă toate vor reveni la normal.

— Nu e dimineaţă de tot, ştii. E foarte devreme. Ceasul meu biologic nu mă minte. Nu poate fi mai mult de trei jumate, patru.

— Dacă e aşa devreme de ce nu tăceţi? se burzului Sergiu. Cât timp dormim, cel puţin nu ne mai frământăm.

— Nu te enerva, dragule! Sunt speriată, bezna asta mă face să mă simt dezorientată.

Era momentul ca Sergiu s-o consoleze, s-o mângâie. De ce era mereu agasat?

— Poate ar fi bine să ne uităm un pic afară. Începu Monica din nou.

— Ce dracu' crezi c-o să descoperi? mârâi bărbatul pe tonul soţilor a căror răbdare dansează pe sârmă. Ia uite! o invită smulgând păturica din dreptul ferestruicii.

Monica îl cunoştea atât de bine, încât nu avea nevoie de lumină ca să ghicească grimasa lui dispreţuitoare. O simţea întinsă pe buzele lui ca untul pe pâine. Dar auzi ceva de afară. Se ridică şi se apropie cu mâinile întinse de locul unde îşi imagina că e geamul. Pipăi cu degetele sticla; apoi ascultă. Distinse un mieunat jalnic. Misi! Era Misi!

— Am uitat-o pe Misi afară! exclamă şi porni spre uşă gata să se împiedice într-o găleată, găleata cu pământ de flori, îşi spuse, cine naiba o lăsase fix în drum?

— Ia mai scuteşte-mă! Doar n-ai de gând să bagi mâţa înăuntru!

— Dar e Misi! invocă Monica argumentul suprem.

Tonul ei spunea: e Misi, pisicuţa mea scumpă, pe care o iubesc

din toată inima, e fetiţa mea şi sunt dispusă chiar să ies în bezna îngrozitoare ca s-o caut şi s-o salvez.

— Să fiu al dracu' dacă te las să deschizi uşa aia pentru mâţă! Afară or fi radiaţii, nu judeci deloc, măi femeie? Ne punem viaţa în pericol pentru mâţă?

Misi îşi pleda cauza cu un miorlăit disperat. Fiecare mieunat o chinuia pe Monica întocmai ca mâna pe care refuzi s-o vezi a unuia ce se îneacă. Se întoarse spre colţul ei biruită de argumentul raţional şi deloc satisfăcător al radiaţilor şi al balanţei între viaţa lor şi viaţa pisicii. Izbi cu piciorul găleata de care uitase şi se împiedică. Se prăbuşi în coate şi genunchi, mai, mai să dea de pământ şi cu bărbia.

— Bravo! Te-ai lovit? Vezi dacă eşti bleagă? Stai naibii liniştită!

— Sergiu, de ce-mi vorbeşti aşa? Ce e cu tine?

Îşi tăiase palma în ceva, un ciob, îşi zise, dar n-o durea nimic mai tare ca sufletul. Sergiu devenise morocănos de o vreme încoace, dar azi întrecea nivelul unui urs trezit din hibernare în toiul iernii. Ce era cu el?

— Nimic, dragă, nimic, ce să fie? Bag de seamă că ăştia au pus-o de-un război atomic, că totul se duce dracului, dar în rest n-am nimic. Şi, ca întotdeauna când ţara arde, se găseşte una să se pieptene…

— Război atomic? îngăimă ea vizualizând ciuperca de la Hiroshima. Păi atunci… suntem pierduţi… nici nu are rost să ne mai adăpostim.

— Nu ştiu ce e! N-am zis că sigur e război. Dar e ceva grav. Un nor a acoperit soarele.

— Sau soarele nici n-a mai răsărit. croncăni bătrânul.

„Nevermore!" suspină inima femeii. După ziua de azi, dacă se putea numi „ziuă", nimic n-o să mai fie vreodată la fel ca până atunci. Întunericul acela avea să rămână, dacă omenirea totuşi va supravieţui, spaţiul despărţitor între „înainte" şi „după".

— Când s-a luat curentul m-am gândit la un puls electromagnetic. Dar asta nu explică întunericul de afară… Iar maşina n-avea nimic. vorbi Sergiu mai mult pentru sine.

Monica îşi găsi culcuşul şi se aşeză tremurând. Nu doar că nu mai era cald ca ieri, se făcuse de-a dreptul răcoare. Şi simţea imperios nevoia să meargă la toaletă.

— Sergiu, indiferent ce-ar fi, eu vreau să mă întorc în casă. Trebuie să merg la veceu.

— Te duci în spatele raftului cu borcane şi faci acolo. Nici nu se pune problema să ieşim. Am adus o găleată pe care am găsit-o sub scări. O vom folosi pe ăia la început.

„Aha, găleata!" Ruşinată, Monica găsi prima oară întunericul convenabil. Dar dacă ea se descurca pe bâjbâite, ce avea să facă tata? Şi ce vor face dacă va trebui să stea aici mai mult timp? Chiar şi fără o găleată ca aia, aerul era greu respirabil.

— Eu cred că s-ar putea să fie ceva mult mai simplu şi mai puţin grav decât un război sau nu ştiu ce radiaţii… spuse tata împăciuitor.

— Mda, varianta cu sfârşitul lumii e mai liniştitoare. acceptă fiul sarcastic.

Bătrânul nu-l luă în seamă:

— În 1952, la Londra au fost cinci zile de întuneric cauzat de smog. Au murit patru mii de oameni. Era în decembrie… se amestecase fumul cu eşapamentul şi cu ceaţa specifică. Nu se mai vedea soarele. Şi mâzga aia pătrundea şi în clădiri. S-a mai întâmplat încă o dată, prin anii '60, da' nu a mai fost atât de pronunţat. Doamne, ce-aş bea un ceai!

— Tată, avem aici nişte borcane cu compot. Dacă aprindem numai un pic lumânarea, găsesc imediat. Pe întuneric n-am cum să le deosebesc…

Sergiu aprinse fitilul fără să mai fie rugat. Monica se strecură agilă printre rafturi şi aduse compot. Trase măsuţa pe care stăteau ghivecele de flori iarna şi o aşeză între ei. Scoase nişte mâncare: aveau doi cârnaţi, crenvurşti ambalaţi în vid, o brânză cam veche, dar oricum bună date fiind circumstanţele, o bucată de slănină şi câteva roşii. Două pâini, un pachet mare de biscuiţi şi un chec de cumpărat. Sergiu nu le permise să se atingă de nimic. Raţionaliză porţiile. Ambală ceea ce rămăsese în plasa de plastic pe care o aşeză aproape de el, pe pervazul ferestrei mici. Nimeni nu protestă. Bărbatul îi privi pe amândoi:

— Cu ce mai e pe aici, rezistăm o lună.

Cuvintele lui însemnau: „Să nu vă prind că cereţi ceva în plus!"

Monica îşi imagină cum aveau să se îmbolnăvească de scorbut, iar Sergiu le va da cartofii din lădiţă cu porţia, doar după ce le vor cădea dinţii.

— Ce păcat că n-avem un fierbător, aş fi băut o cafea!

Sergiu mărturisise! Era şi el om, avea o slăbiciune!

— Fără curent?

— Oh, am uitat! Să stingem lumânarea că se consumă.

— Stai! Ţi-am luat borcanul de ness, m-am gândit la tine.

— Vezi, mă? De-asta te iubesc eu pe tine!

Monica se învioră. Îi prepară un ness în singurul pahar rătăcit pe acolo. Nu strălucea de curăţenie, dar cine se mai uita? îl amestecă sprinten cu o furculiţă. Sergiu sorbi cu nesaţ, dar se strâmbă în aceeaşi clipă:

— N-are zahăr!

— N-am luat zahărul… Bea-l şi tu ca pe medicament, ce să facem acum…

Sergiu se sacrifică şi dădu paharul peste cap. Monica îl privi cu invidie. Ar fi băut şi ea, chiar şi fără zahăr, avea tensiunea mică dintotdeauna, dar nu îndrăzni.

— Dă-mi apa să-mi clătesc gura! porunci soţul.

— Vezi că asta-i toată! îl avertiză Monica văzând cum scuipă lichidul preţios.

Sergiu măsură din priviri sticla de doi litri din care deja lipsea cam un sfert.

— Nu ţi-am spus să iei apă? făcu pe un ton mocnit care nu prevestea nimic bun.

— Ba exact aşa ai spus: „să iei apă”. Şi am luat. Nu ai spus câtă. Nu ai spus că ai intenţia să stai aici tot restul vieţii, aşa că nu sunt eu de vină.

— Băi, e imposibil cu tine! Nu ţi-ai dat seama că împachetăm strictul necesar, că am luat toată mâncarea din frigider, că am luat pături, medicamente, cu alte cuvinte că urma să stăm o vreme aici? Ai considerat că doi litri de apă ajung?!

— Eu n-o să beau apă deloc. Şi-aşa, nu prea beau apă.

— Proastă ai fost toată viaţa ta!

Monica realiză că Sergiu era realmente scârbit de persoana ei, iar această descoperire nu era deloc de ultimă oră; era o senzaţie cu care convieţuise în ultimii doi ani aşa cum ar fi încercat să ignore un cuţit înfipt în coaste. Mai bine să uite de el, fiindcă dacă ar fi încercat să-l extragă, avea să sângereze prea mult. Acum însă durerea năvăli asupra ei cu toată forţa pe care o acumulase. Începu să suspine necontrolat. Avea dreptate, Sergiu avea dreptate! Ar fi trebuit să-şi dea seama că va fi nevoie de mult mai multă apă, însă nu gândise, doar executase mecanic ceea ce îi ordonase el. Şi asta pentru că de prea

multe ori i se înăbuşise orice iniţiativă; de prea multe ori fusese luată peste picior când încercase să facă ceva, cât de mic, după capul ei. Îşi crease un scut protector lăsându-l pe soţ să ia orice decizie. Ea se refugiase în cărţi, că nici prietene nu avea. Toată familia ei murise lăsând în jurul ei un vid în care strălucea ca un astru unic Sergiu.

Se simţi o victimă a destinului absurd, nemilos şi implacabil. Şi plânse.

— Uite ce-ai făcut, măi băiete! îl dojeni tatăl. Monica, vino şi stai jos. Haide, nu mai plânge, o scoatem cumva la capăt. Când îi era sete Alice mânca biscuiţi.

— Cine?

— Alice, cea din Ţara Minunilor.

— Oh!

— Şi mi se pare că avem biscuiţi, nu-i aşa?

— Da. se însenină Monica.

— Sunteţi duşi amândoi!

— Nu e nimeni „dus", Sergiule! Dar ce ai vrea să facem acum? Am încercat mereu să te învăţ să tratezi viaţa cu umor. Ia-o aşa cum e. Fă haz de ea, mai ales când îşi înfige colţii în tine.

— Ăsta e un mic tratat de dat colţu' mai iute.

— Da' măcar o să dai colţu' râzând în hohote. Şi dacă râzi, nu se poate spune că ai fost înfrânt. Te transformi în acea trestie gânditoare a lui Pascal… pe care universul întreg n-o poate frânge. Oricum o să murim mai devreme sau mai târziu. Să murim râzând!

— Tată, m-am săturat de teoriile tale defetiste. Şi mi se pare că Pascal al tău s-a cam zvârcolit de durere toată viaţa. Suntem datori să supravieţuim, să ne luptăm ca să rămânem vii. Ăştia au pornit un război total şi noi, oamenii normali, suntem primele victime. Ce e de râs în asta? Sau în faptul că nevastă-mea nu judecă?

— N-ai înţeles nimic. Îmi dau seama că situaţia e albastră, dar asta nu trebuie să ne împiedice să rămânem normali, aşa cum ziceai. Eram în tranşee câte-o noapte întreagă, pândeam cu orele cea mai mică mişcare în cartierul talibanilor, dar prietenul meu, Silviu, tot avea răgaz să-mi arate constelaţii şi stele, pe Sirius, pe Mizar, pe Alioth şi pe Benet-Nash. Şi caporalul nostru scria o povestire într-un carnet pe care-l purta la piept şi între capitole mai împuşca un taliban. Şi când a fost el împuşcat nu ştiu dacă-şi terminase povestirea.

— Şi ce-i cu asta?

— Încercam să-ţi exemplific că şi în situaţii extreme e bine să rămânem noi înşine. Să încercăm să fim deasupra rahatului.

— Tată?

— Da, Monica.

— Dacă afară e război, de ce sunt oamenii hotărâţi să-şi facă atât de mult rău unii altora, încât sunt dispuşi să moară ei înşişi doar ca să-i distrugă pe adversari?

— He, he! Înşiră fel de fel de motive, fetiţo: libertatea, dreptatea socială, redistribuirea resurselor, reîmpărţirea pământului, dar, de fapt, motivul adevărat e unul singur: îi ucid pe cei care sunt altfel. Şi îşi imaginează că ei vor supravieţui.

— OK! Gata cu mândreţea asta de teorii, că vreau să dorm. Culcaţi-vă şi voi! Consumaţi prea mult aer vorbind.

Din direcţia lui Sergiu se auzi în scurt timp un susur sforăitor, semn că n-a avut probleme să adoarmă. Monica ascultă cu invidie: ar fi vrut să se detaşeze tot atât de uşor.

A doua zi

O visase pe maică-sa. Era în camera din faţă, în casa veche. Monica se oprise pe prag şi o privea pe femeia care cosea o faţă de masă. Ea nu mai cususe nimic de la ultima oră de lucru manual din clasa a treia. Astăzi nimeni nu se mai ocupă cu aşa ceva. Astăzi femeile trăiau mai mult în lumea virtuală. Era mai blândă şi mai frumoasă decât realitatea. „Tot atât de frumoasă ca modelele broderiilor artistice”. oftă Monica. Femeile căutau şi azi acelaşi lucru, doar că o făceau în altă parte; şi puţin altfel. Şi mama era scăldată în lumina ferestrei din spatele ei care se revărsa ca auriul cald din icoane.

— Monica. şoptise mama. Vrei să bei suc?

Monica fetiţa ar fi păşit dincolo de prag, în lumină, spre mama, însă era tare frig acolo, cu toată lumina aurie. Unde se afla ea, era cald, dar întuneric şi mirosea urât. Aerul era murdar. Şi s-a trezit. Avea gura pungită de parcă ar fi mestecat coaja unei lămâi vechi, mucegăite. Bineînţeles, simpla lipsă a apei îi declanşase o sete sahariană. Doamne, ce-ar mai fi băut! Ar fi putut bea tot ce mai era în sticlă. Vor trebui să iasă, să plece. N-aveau cum să reziste acolo. Dar ce naiba puţea în halul acela?! auzi mişcare în spatele raftului, la găleată. Unul din ei avea probleme cu stomacul!

— Mona, ai cumva nişte hârtie igienică? Sau chiar un ziar, ceva? Orice… am diaree.

— Imediat, tată!

Nu putea să-şi rupă treningul ca să i-l dea. Ziar! De unde ziar? Iată că spiritul organizatoric al lui Sergiu avusese scăpări… Iar ea… într-adevăr, nu s-a gândit. Cartea! „Ochi-de-pisică”. Dormise cu capul pe ea. O să-i dea cartea, şi-aşa nu mai putea s-o citească. Nici dac-ar fi avut literele în relief n-ar mai fi citit-o. Dar tot îi părea rău.

— Tată, uite, întinde o mână. E o carte, rupe din ea.

Îşi îngropă faţa în bluză într-o încercare disperată de-a evita mirosul. Ce uşor puteau fi reduşi la stadiul de vierme! îl auzi pe Sergiu foindu-se:

— Pfui! Ce putoare! Aoleu, moşule, să nu mai mănânci compot! Ne omori!

— Sergiu!

— Copii, vă rog să mă iertaţi. Nu m-am putut ţine. Îmi pare foarte rău. Nu, nu mai mănânc.

Bătrânul se întoarse bâjbâind şi se aşeză la locul lui pe lădiţă; Monicăi i se păru că-l aude suspinând. Dar poate că era doar răcit. Se făcuse frig.

— Cât o fi ceasu? O fi azi, sau e tot ieri?

— Nu ştiu, fetiţo. Am senzaţia că e o altă zi, foarte devreme, dar mă pot înşela, desigur. În lipsa oricărui reper…

— Nu vi se pare că afară nu mai e atât de întuneric?

Sergiu se ridică şi privi pe fereastră. Ieri uitase să mai atârne pătura în dreptul ei. Din cauză că se certase cu prostovana de Monica! Şi probabil au intrat particule.

— E posibil să fi fost o bombă murdară… opină gânditor.

— Nu prea cred. Nu explică întunericul. Ce vezi, măi băiete?

— Da, mi se pare şi mie că e altfel. Parcă disting clădirile de pe partea cealaltă a drumului.

În clipa aceea auziră paşi deasupra capetelor, în casă. Încremeniră instantaneu.

— N-ai încuiat? şopti Monica.

— Cum să nu!

— Cine să fie? O armată străină? Sergiu, mi-e frică!

— Ssst! Cel mai probabil sunt hoţi.

Ascultară cu răsuflarea tăiată. Nu se mai auzi nimic. Sergiu privi din nou pe geam. Locuiau într-un cartier mărginaş, populat de case şi vile cochete, înconjurate de multă verdeaţă, unde maşinile rulau cu

atenţie iar după amiaza străzile largi erau cucerite de copiii care băteau mingea. Unde puteau fi cu toţii acum? Unde dispăruseră? De ce nu se auzea nicio mişcare, niciun strigăt, nicio chemare? Paşii aceia stranii pe podeaua sufrageriei lor fuseseră unicul zgomot străin pe care-l percepuseră. Şi era linişte din nou.

— Eram gata să cred că afară au murit toţi.

— Nici în Malevil nu au murit.

— Unde?

Monica deveni conştientă că aproape putea distinge conturul lui Sergiu. Dar descifra şi în beznă iritarea din vocea soţului. Reluă, obosită dintr-odată:

— În „Malevil". E un roman.

— Aha! Merle, nu-i aşa?

— Da, tată. Mă gândeam cât de mult se aseamănă situaţiile…

— Hm, scumpo, de unde să facem rost de un Emanuel? oftă bătrânul.

— Ia mai tăceţi! Norul negru de afară nu mai pare format din aburi; parcă e praf. Pare să se mişte ca dus de vânt.

— În 1915, batalionul Norfolk a dispărut la Gallipoli într-un nor compact. Nu s-a mai găsit nicicând vreo urmă a lor. Dar gurile rele spun că i-ar fi executat turcii.

— Tată, pentru Dumnezeu! Tocmai spuneam că se vede ceva afară. Se disipează negură. Monica, stai şi priveşte afară, poate vezi oameni. Eu aranjez porţiile pentru azi. Tată, când vrei să bei apă, înainte sau după ce mănânci?

— Beau acum, dacă-mi dai. Diareea deshidratează.

— Sergiu, pot să capăt şi eu puţină apă?

— Ai spus că nu bei. Îţi pot oferi un biscuit.

— Te rog, mi-e tare sete!

— Na! Şi bea! Nu ştiu ce dracu' ne facem! În mod normal, apa asta n-ar ajunge nici măcar pentru azi! Pentru că tu ai preferat să fii imbecilă!

Monica înghiţi repede gura de apă de pe fundul paharului, înainte ca Sergiu să se răzgândească. Îi era frig, de fapt o scutură frigul. Apoi transpira şi dârdâia. „Am frisoane". gândi cu un început de panică. Şi bănuia de la ce: mâna. Ieri o usturase tare palmă unde se tăiase, dar răbdase fără să se plângă, fiindcă ştia că nu luase de sus nici spirt, nici iod, niciun alt dezinfectant. Nu din neglijenţă, cum s-ar fi grăbit

bărbatu-său s-o acuze, doar descărcase tot sertarul cu medicamente într-o plasă, ci pentru că nu aveau în casă. Exact! În casa unui doctor nu exista niciun dezinfectant. Poate că Sergiu avea ceva în trusa din maşină, dar nu în casă.

Desfăcu palma încetişor. Pe sub piele crescură instantaneu nervuri ale durerii ca lujerii unei plante extraterestre. Sângele îi pulsa fierbinte în locul acela şi devenise conştientă de existenţa propriului braţ într-un mod ciudat. „Să vezi că dau în cangrenă!" şi, cum ideea asta nouă nu era deloc în măsură s-o liniştească, începu să plângă. Mugurele de lumină ce se aprinse în vârful lumânării o surprinse cu lacrimile pe obraji. Încercă iute să şi le şteargă, dar era prea târziu: Sergiu o văzuse:

— Acum ce-ai de boceşti? Ţi-am dat apă, atât cât se putea. Mai multă ai avut tu grijă să n-avem…

Îi arătă tăietura din palmă. Era destul de adâncă şi plină de mizerie.

— Cum dracu' te-ai tăiat în halu' ăsta?

— Ieri, când am căzut. se smiorcăi ea.

Sergiu cotrobăi în plasa cu medicamente. Nu pomeni de lipsa dezinfectantului. Îi curăţă rana cu un pansament şi o presără din belşug cu praful alb dintr-o cutiuţă. Apoi îi dădu să înghită un antibiotic:

— Hai, ia-l cu puţin compot că apa ţi-ai băut-o pe ziua de azi! După o vreme, cam cât vom considera că înseamnă şase ore, îţi mai dau unul. N-o să te cureţi, stai liniştită.

Ceva în tonul său avea o tentă mângâietoare şi inima ei tresări. Era încă sensibilă la oscilaţiile acestea… „probabil că eu tot îl iubesc…" Deşi bănuia că nu era nimic altceva decât tonul său profesional, antrenat să exprime compasiune şi atenţie. „Nimic mai mult, iar eu sunt o proastă".

Îşi mâncară fiecare felia de pâine alocată împreună cu bucăţica de cârnat şi cea de brânză. O nimica toată. Nici nu trecură două zile (sau trecuseră?) şi deja stomacurile li se revoltau. Monica se simţea aeriană de foame. Privi pe fereastra prăfuită aşa cum i se ceruse. Nu vedea mare lucru, dar se holba la umbrele a ceea ce zicea că sunt casele de peste drum. De la un timp i se păru că aude un foşnet. Ca atunci când ninge. Doar că acum se auzea de parcă ar fi nins cu nisip. Sunetul era uscat şi sinistru. Dar îi aduse în faţa ochilor rochiţa ei de

balet. Mai precis, rochiţa pe care mama i-o cususe pentru serbarea de la şcoala de balet. Voalul alb apretat foşnea în felul acela sec la cea mai mică mişcare, iar ea, fetiţă, se simţea plină de importanţă de parcă ar fi fost prim solista operei. Însă rochiţa, minunata rochiţă de lebădă, n-a mai apucat să fie purtată la serbare. Din cauza profesoarei pe care Monica a avut imprudenţa s-o caute la vestiar într-o joi, când ajunsese prea devreme la şcoala de balet. Nu dorea decât să-i arate rochiţa, fiindcă mamă tocmai îi cususe tivul final cu o zi înainte. Şi pătrunse în camera unde se echipau, plină de dulăpioare şi scăunaşe, de umeraşe cu costume şi oglinzi. Auzise voci înăuntru. Poate or mai fi sosit şi alte fete şi ar fi avut prilejul să se laude cu rochiţa. Numai că în vestiar erau doar doamna profesoară şi domnul care le cânta la pian. Se părea că cei doi exersează o priză, o poziţie de dans, deşi ceva părea total diferit…

Acasă, povesti la cină cum doamna profesoară făcuse ochii mari şi nu dorise deloc, chiar deloc să admire rochiţa ei foşnitoare ca aripile de lebădă! Cum domnul profesor se înroşi parcă şi mai tare, faţă de cât de roşu era deja.

Mama rămase o clipă cu polonicul de lapte în aer, ţuguie buzele şi se uită la tata. Iar tata râse tare şi spuse ceva ce Monica n-a înţeles decât după mai mulţi ani, ceva în legătură cu faptul că nu era nimic de mirare ţinând cont că doamna profesoară dansase la bară şi înainte de-a fi profesoară de balet. Doar că aceea fusese o bară verticală. Şi râse iarăşi tare.

Dar mama a retras-o de la şcoala de balet şi Monica n-a mai avut ocazia să-şi foşnească voalul apretat pe scenă. A plâns şi s-a rugat în zadar. Uneori în câte-o amiază însorită se ducea în faţa oglinzii, îmbrăca rochiţa şi făcea piruete. De la un timp, rochiţa n-a mai încăput-o.

„Când colegele mele, celelalte fetiţe de şapte ani de la balet au dat serbarea de sfârşit de an, fustele lor foşneau uscat ca praful acesta, sau ce-o fi…” Poate, dacă în ziua aceea nu ar fi plecat prea repede spre şcoală, acum ar fi fost solista operei. Poate. Sau poate după câţiva ani s-ar fi plictisit de balet şi pasiunea ei pentru dans s-ar fi dovedit a fi un foc de paie, doar interesul unei fetiţe pentru rochii foşnitoare şi pantofi cu poante… Nu poţi să ştii niciodată ce-ar fi fost…

— Monica, ai adormit? Lasă-mă să mă uit şi eu.

— A, nu. Uită-te dacă vrei. Zău dacă n-am impresia că

întunericul e ca un solvent. Ne dizolvăm.

„Numai de-ar începe dizolvarea cu mâna mea! Sau cu capul". Nu ştia ce-o doare mai rău.

A treia zi

Se vede că adormise, în ciuda durerii. Deşi era greu de numit „somn" starea aceea de suspendare în care îi evada mintea. Sergiu o trezi că să-i dea pastila. Îi fu recunoscătoare, întrucât chiar o îngrijora persistenţa acelui foc în palmă. Îşi imagină cu groază cum Sergiu, chirurgul, va fi nevoit să-i reteze palma sau poate antebraţul de la cot. Ca în cartea aceea… Ce carte era? În care fată face scufundări în mare, iar cei doi prieteni rămaşi în barcă se pregătesc de pescuit cu harponul… Pe care îl declanşează din greşeală. Şi fată sub apă… O străpunge în mână. Iar ei îşi dau seama că ea întârzie să iasă şi unul sare după ea, numai că nu poate desprinde vârful săgeţii de fier din… din ce? Din carena unei epave scufundate? Da, parcă aşa… Şi e silit să se întoarcă după cuţit, fiindcă tubul de oxigen se termina. După care îi amputează braţul fetei pe viu, acolo sub apă! Ca s-o scape cu viaţă. Dar ea nu voia să i se taie mâna ca să trăiască! Nu, nu voia deloc, Sergiu n-avea dreptul să se atingă de mâna ei!

— Deliră? întrebă o voce.

— Posibil. Are febră. răspunse altcineva.

Monica se gândi că e prizonieră propriului corp, devreme ce putea să audă şi să înţeleagă totul, dar fără să poată reacţiona. Mama şi tata erau aplecaţi deasupra ei aşa cum stătea întinsă în pătuţul din camera sa; tocmai îi dăduseră ulei de ricin pentru că mâncase piersici verzi din pomul doamnei Dărâmuş. Încercă să se mişte şi pesemne că se zvârcoli niţel, fiindcă mama îi spuse:

— Haide, nu fi rea! Nu se face gaură-n cer dacă lipseşti o zi de la joacă.

Însă Monica tocmai de asta se zvârcolea, iar mama nu avea de unde să ştie.

Când se deşteptă cu adevărat era lac de sudoare, dar se simţea mai bine. Adică în afară de durerea surdă de cap şi senzaţia de leşin provocată de foame, nu apărea niciun alt simptom. Pesemne că Sergiu o culcase pe maldărul de saci de rafie care se adunaseră cu timpul în pivniţă, pe măsură ce consumau cartofii, varza ori morcovii din ei. Bună idee! Era minunat să stea întinsă ca lumea după atâtea ore în care zăcuse în capul oaselor. Se răsuci să privească fereastra. Aerul de

dincolo de geamul murdar părea carbonizat. Şoaptele uscate ale vântului se cerneau liniştit de parcă mii de fetiţe ar fi dansat pe scenă la serbarea de sfârşit de an.

— Monica.

O mână i se aşezase pe frunte. Atingerea aceea cunoscută îi aduse atâta alinare, încât se simţi transportată cu mii şi mii de ani înapoi, pe vremea când era tânără studentă, pe timpul când nu ea, ci o altă Monică trăise. O Monică veselă şi strălucitoare fiindcă fusese îndrăgostită. Şi nu doar îndrăgostită, ci şi iubită la fel, simetric şi frumos ca două aripi de fluture. Îl chema Paul. Şi a murit fiindcă acela era nume de înger, nu de om. Maşina care dăduse peste el pe când traversă ca s-o întâlnească n-a făcut decât să pună ordine în lucruri, aşa şi-a spus. Oamenii cu oamenii şi îngerii cu îngerii. Cu trecerea timpului Paul a devenit tot mai abstract, transformându-se, ca orice iubire neîmplinită, într-o poartă a timpului. Se gândea la Paul şi călătorea încoace şi încolo prin viaţa ei, sus, jos, trecut, viitor, avându-l pe el ca punct de reper şi Stea Polară. „Paul, iubirea mea".

— Monica, te-ai trezit? Te simţi mai bine?

Dar cel care-i vorbea era Sergiu.

— Da, cred că mi-a mai trecut.

— Mai avem doar două antibiotice, din păcate. Ar fi bine să le iei. Pe de altă parte, mă gândesc că în caz de ceva, rămânem fără.

— Lasă, nu le mai iau. Poate că mi-a trecut. Ce face tata?

— Doarme. L-a chinuit iar stomacul. Tocmai despre el doream să-ţi vorbesc.

A patra zi.

— Cât timp am dormit?

— Ha! Nu ştiu. De fapt nu ai dormit tot timpul, ai mai şi delirat. Dar ai trecut de vârful crizei.

— Ce voiai să-mi spui de tata? întrebă în şoaptă.

— Nici el nu se simte bine. E bătrân, Monica.

— Îmi pare tare rău de el, să ştii. Toată viaţa lui a fost o luptă, şi acum, asta. Mă întreb de ce se joacă Dumnezeu cu noi, de ce se comportă ca o pisică?

— Oh, şi tu, Brutus? Te ştiam credincioasă…

— Eu sunt din categoria celor care vor să creadă, Sergiu. Probabil că dacă aş fi crezut cu adevărat, aş fi putut muta munţii din loc; sau acum aş fi putut face să fie lumină.

— Mda, zbuciumul tău spiritual sună destul de ateu, dar stai liniştită, e bine şi aşa. N-a zis ceva despre faptul că-i va scuipa din gura Lui doar pe cei călduceI? Cei fierbinţi şi cei reci se vor întâlni în sânul lui Avram.

— Chiar crezi asta?

— De ce nu? Extremele sunt atât de apropiate încât se ating.

După o pauză:

— De fapt, crezul meu este că suntem ferma de furnici a unui copil niţeluş tembel, draga mea. Tembel şi răzgâiat. „Dacă vreau, torn apă pe ele. Dacă vreau, le scutur. Dacă nici asta nu mă satisface, le bag un pic în cuptor. Taman cât să prindă crustă".

— Să înţeleg că Dumnezeul tău e un zeu al morţii. Nu-şi bate capul decât cum să ne omoare.

— Mă poţi contrazice? Tot cu asta se ocupă în fiece zi. Dac-ai ştii ce văd la spital! Sau când te gândeşti ce-o fi văzut tată în Afghanistan! Eu mi-am ales o meserie în care curăţ mizeriile Lui. Dacă secţionezi o furnică ai să constaţi că se găsesc imediat câteva surate de-ale ei care vor lua bucăţile la spinare şi le vor transporta de urgenţă la furnicar, acasă. Bănuiesc că acolo, între pereţii de nisip ai spitalului lor, o furnică nebună va încerca să reasambleze bucăţile, să repare furnică. Păi nu cam acelaşi lucru fac şi eu? Sunt o furnică-doctor.

Şi Sergiu râse.

— O să-ţi mai spun un secret. Dumnezeu dă loviturile cu multă măiestrie. Uneori vrea să ucidă şi atunci n-ai ce să mai faci. Dar alteori vrea doar să facă tărăboi, să ne vadă agitându-ne. N-ai scurmat niciodată cu băţul un muşuroi? După o vreme te-ai plictisit şi le-ai lăsat în pace. Iar ele, schiloade şi derutate, s-au apucat să-şi transporte răniţii şi să reconstruiască. Nebunele!

— Şi ce crezi că face acum?

— Judecând după praful de-afară, doar scurmă cu băţul. Şi tocmai aici voiam să ajung. Mi se pare că fenomenul a depăşit punctul de maxim. Acum nu trebuie decât să ne luptăm să rezistăm până la capăt. Să folosim toate resursele raţional, inspirat, cu discernământ. Apă aproape că s-a terminat. Mai sunt câteva înghiţituri. Mai avem doar pâine, patru felii, jumătate de chec şi câţiva biscuiţi. Desigur, mai sunt şase borcane de compot, cinci de gem şi vreo trei kilograme de cartofi cruzi. Pe astea mă bazam spunând că vom rezista o lună. Doar că fără apă… şansele ne scad dramatic. Acum, chiar şi aşa, nu trebuie să

ne imaginăm, să sperăm prosteşte că după o lună vom fi salvaţi. E posibil să fie nevoie să supravieţuim mult mai mult, iar alimentele de care dispunem să fie în fond puţine.

— Unde vrei să ajungi?

— Cum spuneam, tata e bătrân; a suferit destul şi-aşa.

— Sergiu…

— E firesc să moară el ca să supravieţuim noi.

— Pentru Dumnezeu, ai înnebunit?

— Şşş! Nu e nevoie să-l trezim. Am crezut că am tranşat problema lui Dumnezeu. Chiar dacă El se joacă, noi să încercăm să fim cerebrali.

Monica îşi simţi inima inundată de un val mareic. Dădu să se ridice, dar constată că era mai slăbită decât bănuia.

— Sergiu, ce-ai de gând să faci?

— Uman ar fi să-l omor. M-aş pricepe s-o fac fără să-l doară; l-aş scăpa de ultima joacă tembelă a ăluia de sus. Numai că nu mă cred în stare. Nu sunt cu nimic mai bun decât Raskolnikov.

— Nu te las, să ştii! Va trebui să te lupţi cu mine. îi declară cu tonul cel mai belicos de care era capabilă pe moment.

— Bine, bine! capitulă Sergiu neaşteptat de repede. Ne mai gândim, ne mai sfătuim. Acum dormi, mă culc şi eu. Cred c-ar trebui să fie noapte.

Monica n-avea nici cea mai mică intenţie să doarmă. Îl cunoştea aşa de bine pe Sergiu! Nu renunţa niciodată uşor, doar terminase medicina. Însă gândul interior care o rodea era acela că de fapt nu-şi dezvăluise în faţa ei adevăratele intenţii. Suspiciunea, călărită de un început de teamă nedefinită tropăia prin toate arterele ei. Se străduI din răsputeri să vegheze, dar până la urmă pleoapele i se lipiră.

A cincea zi

O treziră vocile lor care se certau.

— În familia asta suntem în război de generaţii, tată! Bunicul a fost preot, tu te-ai făcut soldat. Ţi-a trecut măcar o dată prin minte că alegerea ta, chiar inconştientă, se voia o palmă pe obrazul lui? Eu unul ştiu că am ales medicina în deplină cunoştinţă. De ruşine pentru faptele tale. Dacă tu ai ales să ucizi, fiul tău a ales să repare.

— Mă învinuieşti pe nedrept. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, iar relaţia mea cu taică-meu a fost una bună.

— Vrei să spui că a fost inexistentă.

— Judeci greşit, Sergiu. Ai făcut mai multe greşeli de-a lungul timpului, dar te-am lăsat să iei decizii singur, am considerat că aşa e tonic. Însă cele mai multe greşeli le-ai făcut împotriva ta. Astea sunt cele mai grave, nu se şterg, nu se iartă, le tot porţi povara. E ca şi cu păcatele împotriva Duhului Sfânt. Ca să îţi dau un exemplu: după multă penitenţă, o crimă poate fi iertată. Dar nu se iartă sinuciderea, orice ai face. Iar tu ai încercat să-ţi tai venele spirituale de mai multe ori, măi băiete…

— Te-ai apucat de teologhisit, tăticule? Atunci ia spune-mi câţi oameni ai omorât pe front? De câte ori glonţul trimis din arma ta a intrat în carne?

— Dacă am greşit, am greşit când am ales să fiu soldat. Regret că am curmat vieţi. Dar tu ştii că sunt cuvinte şi gesturi care ucid ceva ce nu poate ucide glonţul: ucid sufletul. De alea să te fereşti.

— Auzi la el! „Regret"! Regreţi că ai omorât oameni. Ha, ha! Ştii ce? Discuţiile cu tine sunt sterpe. Mă culc.

În liniştea care se instală dintr-odată, Monica se evaluă. Mâna nu o mai durea; era amorţită până la cot. Probabil dormise pe ea. În schimb, setea se adâncise. Nu crezuse că îi poate fi frig şi sete în acelaşi timp. Sacii de sub ea erau umezi, mirosul de pământ reavăn devenise de nesuportat. Îl auzi pe Sergiu expirând în felul acela special care o anunţa că va începe să sforăie. Dacă adormea, se transforma într-un peşte de mare adâncime: nimic nu-l mai putea aduce la suprafaţă. Atunci o să caute în plasă. O să caute sticla cu apă, pentru că dacă nu va bea, o să…

Se ridicase într-un cot când simţi ceva cald prelingându-i-se pe mâini. Un lichid cald şi destul de vâscos. Sânge! îi curgea sânge din nas ca unui băieţel bătăuş din primele clase ce a încasat-o pe neaşteptate de la un şcolar mai mare. Dar ei nu i se mai întâmplase niciodată! Se şterse cum putu imaginându-şi cu dezgust că arăta ca un animal înjunghiat care n-a reuşit să moară de la prima încercare. Se aşează lângă rafturi şi ridică în sus mâna stângă. Aerul greu se impregnă cu mirosul de fier şi de sare. Monica ameţi. Se simţea căzând în puţuri tot mai adânci, tot mai reci.

— Mona, tată, ţi-e rău?

— Îmi curge sânge din nas. Şi mi-e sete de nu mai pot.

— Şşş! Vorbeşte mai încet să nu se trezească Sergiu. Dacă ţi s-a oprit sângerarea, întinde mâna că am aici jumătate de borcan cu zeamă

de la compot. E dulce, dar e totuşi un lichid. Vrei?

— O, da!

Luă din mâinile bătrânului borcanul şi bău cu disperare. Înainte de ultima înghiţitură se opri ruşinată:

— Vai, tată, cred că l-am băut pe tot!

— Nu-i nimic. O să-ţi aduc apă.

— Cum?!

— Şşş! mai înainte, când mă prefăceam că mă cert cu Sergiu, am reuşit să-i fur cheile.

— Doamne, tată, cum ai făcut?

— Ieri când a aprins lumânarea le-am văzut întâmplător. Speram să fie tot acolo. Şi au fost. Acum fii atentă: o să ies şi tu închizi uşa după mine imediat, dar nu încui. Nu încă. Am desprins de pe inel cheia de la intrarea în casă. Voi umple câteva sticle cu apă şi ţi le aduc. Vei deschide uşa cât mai puţin, doar cât să le iei, apoi încui. Cel mai important, Monica, ascultă-mă! Cel mai important este să păstrezi tu cheile. Nu i le mai da lui. Ca să poţi controla situaţia. Aşa încât dacă vei dori să ieşi, să poţi ieşi. Ai înţeles?

— Bine şi dumneata ce faci? Nu poţi rămâne acolo! Dacă sunt radiaţii cum zice Sergiu?

— Nu cred că sunt radiaţii şi ştii de ce? Ieri pe când dormeai am auzit-o iar pe Misi afară. Mieuna la fereastră.

— O, drăguţa de ea!

— Părea bine, cel puţin miorlăitul suna mai mult nedumerit decât suferind, dacă mă înţelegi ce vreau să spun… Aşa că eu o să mă întorc în casă. E mai bine.

— Vin şi eu!

— Da, veţi veni amândoi. Însă mai întâi o să ies eu, ca să mă conving că e totul în regulă… atât cât mai poate fi…

— Tată…

— Rămâi cu bine, fetiţo.

— Stai puţin, voiam să te întreb atâtea lucruri… Ar fi trebuit să vorbim mai mult când aveam posibilitatea.

Îl prinse de mâinile bătrâne şi pline de vene. Le cunoştea de când curăţau cartofi la masa din bucătărie, de când o ajutaseră să tundă trandafirii, erau mâini cu pete maronii şi dungi albastre, ca râurile pe o hartă, mâini pe care le ignorase, iar acum descoperea că spiritul din căuşul lor era unul neaşteptat de tânăr în ciuda anilor.

— Tată, am fost tristă în ultimul timp; cred c-a fost un fel de presimţire. Am gustat întunericul dinainte. Acum mă întreb dacă nu cumva am murit deja şi acesta e iadul. Mă gândeam mult la moarte, mă gândeam că va veni o zi în care voi fi închisă sub pământ, într-un coşciug din care nu voi mai ieşi niciodată; am senzaţia stranie că acel moment este chiar acum, că într-un fel absurd şi paradoxal sunt aici, vie, dar şi în mormânt şi tot vie. Firul conştiinţei mele nu se poate rupe. Crezi că o să scăpăm?

— Monica… nu câştigi nimic dacă te consumi aşa.

Îl auzi ţinându-şi răsuflarea. Intui că minţise, că dorea s-o liniştească.

— Tată, mi-e frică, dar rezist să aud ce părere ai.

— Întotdeauna ai fost curajoasă. Păi… nu e de bine, îţi dai seama. Asta nu înseamnă neapărat că o să murim. Nici nu stăm pe roze. Moartea… cum să-ţi spun… nu cred că e chiar atât de rea. Mai ştii ce scrie pe orologiul bunicii tale? Cel din sufragerie?

— Omnes vulnerant, ultima necat.

— Toate clipele rănesc, ultima ucide. Clipele vieţii sunt de multe ori brice cu două tăişuri. Ultima clipă, cea a morţii, este cea izbăvitoare care te scuteşte de chin. Trebuie să crezi asta.

— Sună prostesc, dar simt că am trăit ca furnicile lui Sergiu: ridicolă şi neimportantă.

— He, he! Viaţa e un mecanism în care nu eşti decât un biet arc, o rotiţă, acolo. N-ai nicio importanţă, decât dacă lipseşti.

— De parcă lumea va sta în loc dacă mor eu! De parcă ar muri cu mine…

— Chiar moare. Lumea ta moare odată cu tine. Cea care rămâne e o altă lume. Total diferită.

— Tată, e bine că pleci… Sergiu voia să… voia să vă ceară iertare.

— Să nu fii supărată pe Sergiu. E speriat, are răspunderea noastră pe umeri. O să vă aduc apă şi totul va fi bine. Şi o să bat cu bastonul în duşumea ca să ştiţi că n-am nimic. Apoi o să vin să vă iau. Sau veniţi voi sus când vreţi. Lasă-mă să plec, să nu se trezească.

Bătrânul o însoţi spre uşă cu paşi neaşteptat de uşori. Monica deschise încet şi socrul se strecură afară. Îl văzu trecând prin dreptul ferestrei. Întunericul smolit se transformase într-o pâclă deasă, cenuşie.

Aşteptă. Sergiu continua să doarmă după propriul ceas biologic.

Fusese treaz când ea dormise; acum dormea el şi ea veghea. Probabil, în adâncul fiinţei lor nu fuseseră făcuţi să se întâlnească, dar nu le-a fost dat să înţeleagă asta decât într-o astfel de situaţie. Soarele şi Luna.

Îl auzi pe tata că tuşeşte. Se apropie de uşă cu inima zvâcnind. Se întorcea.

— Monica, asta e toată apa. Am impresia că nu e tocmai limpede, însă nu e cazul să facem mofturi.

— Tată, sunt zece litri, e bine. Au închis apa?

— Aşa cred. Plec acum.

— Tată, dar nu ai ce mânca acolo sus!

— Este nişte făină, crezi că nu m-am gândit? Mi-am oprit şi eu un bidon de cinci litri. O să fac nişte pituşti. Bine că avem butelie.

— Stai un pic! Ce e afară?

— Eu zic că nu e decât o furtună de praf…

— Deci te-ai simţit normal…

— Dacă vrei să ştii cum m-am simţit, ei bine, ca o pilitură de fier în preajma unui magnet.

— Tată, dacă ceva nu e în regulă, întoarce-te jos!

— Fetiţo, nu cred c-am să mai ies. N-am de gând să mă ridic la ceruri cu picioarele crăcănate ca vrăjitoarele lui Goya. Prefer să mă găsiţi voi, dacă scăpaţi, (ceea ce sper din toată inima), plutind decent lângă tavanul camerei mele… he, he.

— Tată!

— Misi e bine. Ţi-a mâncat musacaua. Rămâi cu bine, Monica. Ai fost o noră bună. Să ţii minte: vom primi exact ceea ce sperăm să primim. Încuie, scumpo!

A şasea zi

Monica răsuci cheia şi aproape imediat din ochi îi ţâşniră lacrimi, ca şi cum cele două, resortul cheii şi glandele ei lacrimale, ar fi fost în unite de-o misterioasă legătură. Se întoarse pe ladă de cartofi şi se aşeză cuprinsă de deznădejde. Ceva în cuvintele bătrânului o făcuse să-şi piardă orice speranţă. O usturau ochii de parcă ar fi plâns cu sânge, nu cu lacrimi. Clipi şi aruncă priviri înceţoşate în jur. Lucrurile începuseră să iasă din beznă, doar ea simţea că se scufundă tot mai mult, ca şi cum de zile întregi s-ar fi zbătut într-o groapă cu nisipuri mişcătoare. Se gândi că acum Sergiu n-o mai avea decât pe ea. Decât pe ea s-o iubească sau s-o terorizeze sau s-o ajute să părăsească lumea uşor… În sfârşit, se bucura de întreaga lui atenţie.

Îl auzi foindu-se în colţul lui, avea să se trezească! O străbătu o undă de satisfacţie meschină: ce va spune el, Sergiu, leaderul, când o să constate că bătrânul său tată a avut curajul să-i ignore hotărârea? îşi aminti de sfatul socrului şi ascunse cheia într-unul din buzunarele treningului. De-acum ea va decide dacă rămâne închisă aici sau… sau are să iasă să vadă cu ochii ei grozăvia de afară.

Bărbatul căscă. Sacii de sub el foşniră când se întinse. Monica simţi că e invidioasă pe această nepăsare felină din gesturile lui. O enervase dintotdeauna siguranţa lui, încrederea neclintită că el are dreptate indiferent în ce problemă. „De ce speli vasele cu porcăria aia de detergent? Cumpără X, că tot pe ăla fi avem şi la spital".

El, Chirurgul, ştia tot. Chiar şi care este cel mai bun detergent de vase! Fu inundată de-un val de furie retroactivă. De ce îl lăsase s-o chinuiască cincisprezece ani de căsătorie?

— Monica, nu-l aud pe tata!

Respiră adânc înainte de-ai răspunde, dar nodul de nervi şi lacrimi nu se lăsa dus din gât:

— Nici n-ai să-l mai auzi de azi înainte.

— Pentru Dumnezeu, a murit?

— Mai rău, s-a sinucis.

— Cum?!

— Nu asta doreai de fapt?

— Nu doream ca tata să moară, doream ca noi să trăim. N-ai priceput nimic! Ce-a făcut? Doamne! Un cadavru era tot ce ne mai lipsea!

— Stai liniştit, şi-a dus cadavrul afară mai întâi. E sus în casă. Dacă e să mă iau după tine, asta e moarte curată, nu?

— Ah, ce te-aş mai plesni peste gura aia rea! Aţi deschis uşa, imbecililor! Aţi contaminat încăperea.

— Cred că era oricum contaminată, dacă pe-afară zburdă radiaţiile, Sergiu. Nu opreai contaminarea cu o bucată de scândură şi-o păturică… Plus de asta, ne-a adus apă, bietul bătrân. Dacă ai avea o fărâmă de inimă în tine, salvatorule de vieţi, te-ai gândi că tatăl tău e singur în casă, aşteptând să moară.

— Nu trebuia să iei apa. Poate fi…

— …contaminată. Ştiu, dragule. Dar îmi asum riscul. Dacă am apă, de ce să mor însetată?

— Să mori, să mori! De ce pui neapărat răul în faţă? Poate

supravieţuim!

— Sergiu! Tu ţi-ai pus vreodată problema că s-ar putea ca o fiinţă raţională, alta decât tine, să nu dorească să supravieţuiască în ceea ce va fi lumea de acum înainte? EU nu vreau să trăiesc cu orice preţ. Subliniez: nu cu orice preţ. Nu vreau să calc pe cadavre ca să sorb eu ultima gură de oxigen sau de apă. Nu vreau să fiu eu ultimul om în viaţă. Pentru că lucrurile îşi pierd orice însemnătate când nu ai alţi oameni lângă tine. Uite aici! Banii noştri, poliţele de asigurare, aurul. Dacă noi supravieţuim şi restul lumii crapă, la ce ne vor folosi?

— Hai, că baţi câmpii! Bea-ţi tu apa radiată, eu o beau pe aia care mai e în sticlă. Şi taci, dracului!

— Da, o să tac, să nu te îngrozesc mai tare decât eşti îngrozit. Când vorbeşti urât, mori de frică, ştiu.

— Măi femeie, vorbesc aşa ca să-mi păstrez nervii intacţi. Nu ar fi de ajutor s-o iau razna ca tine. Cineva trebuie să-şi păstreze simţul realului.

Îi tremurase glasul. Lui Sergiu îi tremurase glasul! Monica suspină ca în clasa întâi când terminase de recitat poezia de sfârşit de an: era o victorie; era victoria ei. Îl auzi foşnind o plasă, apoi umbra care era el îi întinse ceva:

— Porţia ta, Monica. E ultima felie de pâine. Aici e gem. Mai încolo o să primeşti un biscuit.

— Aprinde puţin lumânarea.

— La ce-ţi trebuie lumânare, nu-ţi găseşti gura?

— Sergiu, aprinde lumânarea! Nu ştiu unde e furculiţa. Nu pot să iau gemul cu degetele.

— Bravo! Acum ne fandosim.

— Nu ştiu nici de pahar. Şi-mi trebuie pentru că o să beau un nes.

Sergiu nu comentă. Încă o victorie!

— Vreau nes, fiindcă am tensiunea mică; mi-a curs sânge din nas.

— Dacă ţi-a curs sânge din nas ai tensiunea mare, deşteapto! Epistaxisul este un simptom în mai multe afecţiuni…

— Taci, nu ţi-am cerut consultaţie!

Îi spusese să tacă şi el tăcuse. Bun! Foarte mulţi tirani mizează pe frică. Dacă le arăţi că nu te temi, se transformă în mieluşei.

Băură nes pe rând din paharul năclăit. Monica scuturǎ borcanul:

câte porţii mai erau în el? Câte cafele mai avea de băut la viaţa ei? Sigur că nici ea voia să moară! Ce limitat era Sergiu dacă-şi imagina aşa ceva! Doar că nu dorea să trăiască într-o lume ciudată, agonică şi sălbăticită. O lume din care a dispărut lumina, muzica, prietenii şi cafeaua… dar ea oricum nu prea avusese prieteni. Când dispăruse Paul… ce dreptate a avut tată!… când a dispărut Paul a dispărut o lume întreagă cu el. Cel puţin pentru ea, totul devenise tern, fără culori.

— Fii atentă ce mi-am amintit! Am citit într-o revistă medicală despre un experiment care s-a realizat într-un penitenciar…

Sergiu îi făcea conversaţie! Se simţi importantă.

— …erau trei condamnaţi la moarte cărora li s-a propus să renunţe la execuţie şi să li se prelungească detenţia până la decesul survenit în mod natural, cu condiţia să se hrănească exclusiv cu un singur aliment… Aveau de ales între ceai, cafea şi ciocolată.

— Ce barbarie! Eu aş fi refuzat. În preajma morţii nu-ţi arde de mâncare.

— Te înşeli! Condamnatul lui Kafka mânca din farfurie ca un căţeluş, deşi era sub tortură… Iar condamnaţilor la moarte, şi asta e valabil cel puţin în America, li se gătește o ultimă cină festivă.

— Sergiu, te rog. Reuşeşti să imprimi conversaţiilor tale un ton lasciv şi morbid în acelaşi timp. Greţoasă combinaţie!

— Dragă, eşti încântătoare! Nu vrei să auzi cum s-a terminat experimentul? Cine a rezistat cel mai mult cu un singur aliment? Plus apă, desigur.

— Cel cu ciocolata…

— Nu! Domnul Cafea a trăit aproape un an de zile. Ce părere ai? Înainte de-a muri era atât de străveziu, la propriu, încât o lanternă aprinsă lipită de spatele lui, era vizibilă din faţă. Ţi-a plăcut?

— Da, ca tot ce vine de la tine. pufni ea cu dispreţ.

Închise ochii sperând că va adormi, dar palma tăiată îi trimitea junghiuri electrice înspre cot. Strivi lacrimile sub pleoape. Doamne! Vor agoniza aici până la ultima clipă, cea care ucide? Sinuciderea era totuşi o variantă…

Exact în momentul în care se gândea la felul cum ar putea să termine coşmarul, se auziră bătăi puternice la uşă. Amândoi îşi ţinură respiraţia. Bătăile se repetară. Bărbatul se ridică încet şi se apropie de intrare:

— Tată, tu eşti?

— Nu, Sergiu, sunt eu!

A Şaptea Zi

Era vocea unei femei. O femeie care pretindea să fie recunoscută de Sergiu, soţul ei. Monica se scutură de fiorul mut trimis de acel al şaselea simţ feminin: intuiţia. Nu era bine. Nu era deloc bine. Ei nu aveau nicio femeie înrudită în viaţă. Nu putea fi mama, sora, verişoara, cumnata niciunuia din ei.

Cu toată ceaţa întunecată ce învăluia pivniţa, Monica îl văzu pe bărbatul său fâstâcindu-se. Apoi vorbi cu un glas neutru, calp de emoţie:

— Cine sunteţi, vă rog?

„Dar el ştie cine e!"

Vocea de afară întârzie un moment:

— Doamna Monica e şi ea înăuntru? Sunt Roxana, vecina de peste drum. Am nevoie de ajutor, vă rog!

— Desigur, un moment! jucă el mai departe mică piesă de teatru.

Monica începuse să respire iute, aproape că inima i-o luaînainte bătând nebunește. Avea aceleaşi sentimente pe care i le-ar fi stârnit descoperirea inopinată a unui şarpe înfăşurat pe picior în timpul unei paşnice plimbări prin grădină. Îl urmări pe Sergiu căutându-se prin buzunare. Îl urmări când acesta se întoarse spre colţul său de sub fereastră şi căută ceva pe raftul de alături. Îl urmări cu tensiune crescândă pe când el aprinse în sfârşit lumânarea şi cercetă atent locul din jur. Şi-i captă privirea ca şi cum ar fi prins din zbor un pumnal când el se întoarse spre ea şi-i zise:

— Dă-mi-o, Monica!

Era rândul ei să-şi joace micul rol.

— Ce să-ţi dau?

— Lasă prostiile şi dă-mi cheia. Trebuia să-mi dau seama că e la tine.

— Nici pomeneală! Am scăpat-o pe aici pe undeva. Caut-o!

— Monica!

Nu mai era vocea de dinainte; acum vocea lui avea tonalitatea obişnuită, plus o doză bună de nervi striviţi sub cerul gurii.

— Vă rog, doamna Monica, mă simt cam rău. veni rugămintea de afară.

— Monica, încă te rog cu frumosul, dă-mi cheia.

Însă Monica experimenta beţia de-a trăi periculos; a i se opune lui Sergiu o încânta, întocmai cum o încânta pe vremuri, în copilărie, să-şi treacă palma peste flacăra lumânărilor.

— Nu ţi-o dau. De ce vrei să deschizi?

— Afară e o femeie care cere ajutor! făcu el cu exasperare.

— Da? Pe tatăl tău, bătrânul care a riscat şi-a ieşit să ne aducă apă, doreai să-l eutanasiezi…

— Am făcut un raţionament greşit, na!

— Şi dacă-l puneai în aplicare? De ce este această femeie atât de importantă încât nici nu mai contează că vom contamina încăperea pentru ea?

— Monica, ţi-ai pierdut simţul realităţii, ţi-ai pierdut memoria, ce naiba? E Roxana! Vecina de peste drum… înţelegi?

— Nu.

Roxana-Vecina-De-Peste-Drum era o brunetă frumoasă. Femeile ştiu şi ele să recunoască frumosul dintr-o singură ocheadă. Monica ştia că Roxana e tânără, frumoasă, educată şi, înainte de toate, singură. Măi, măi! Cum să nu vrei s-o ajuţi? Mai ales dacă eşti un doctor plictisit de nevastă?

— Monica, îţi spun pentru ultima oară: dă-mi cheia. Femeia de afară are nevoie de ajutor.

— De-abia mai respir! îl susţinu vocea.

— Se pot întâmpla lucruri rele. continuă Sergiu vorbind abrupt de parcă ar fi mestecat surcele în dinţi.

— Da? întrebă Monica insinuant. Cam ce fel de lucruri, hm?

— Ca de pildă, vin şi-ţi rup mâna în care ţii cheia aia blestemată…

— Pentru o străină! Sergiu, ţi-ai pierdut simţul realităţii, ţi-ai pierdut memoria, ce naiba? îl parodie ea. Eu sunt soţia ta, adu-ţi aminte. Pentru ca noi să „supravieţuim", sper că ai sesizat ghilimelele, era să-l rezolvi pe taică-tău…

— Dă-mi cheia!

— De ce ţi-aş da-o?

— Pentru că femeia de afară este însărcinată şi nu rezistă.

Monica procesă rapid informaţia. De unde ştia Sergiu acest amănunt înduioşător? De la spital?

— Ei, bravo! Şi ce ne priveşte pe noi?

Sergiu respira sacadat. „E ca un şarpe care sâsâie şi-şi arată

limba despicată". Gândi ea.

— Pentru că e copilul meu! De-aia!

Afirmaţia stârni furtună în lumea interioară a femeii. Fişiere cu memorii, sertare cu amintiri, imagini stocate între faldurile minţii se prăbuşiră sub presiunea revelaţiei. Îi întinse cheia soţului; între ei, evenimentele o apucaseră pe o alee ireversibilă. Îl privi cum se repede la uşă şi-o deschide larg, fără teamă de radiaţii, cum o ajută pe „frumuşica din vecini" să intre. Şuşoteau ceva între ei, Monica surprinse tonul de „pisicuţă mică şi alintată" pe care-l folosea rivală. „Chiar şi în aceste circumstanţe, tot se mâţâie!" Era o mâţâită! îi vrăjea soţul de faţă cu ea. În inima femeii chiţcăii un demon mic şi negru. Va fi imposibil s-o admită în spaţiul ei vital! O s-o… eutanasieze, pentru ca ei doi să supravieţuiască.

— Dragule, aş vrea să mă spăl pe mâini. suspină Roxana.

Apa adusă cu sacrificiu de tata! Apa din care ea, soţia legitimă, primise o singură înghiţitură, drept pedeapsă! Ea vrea să se spele pe mâini… Şi uite, Sergiu! îi toarnă. A aprins şi lumânarea ca să se acomodeze scumpa de ea!

Monica îşi simţea ochii fierbând ca nişte cazane în clocot. Se aştepta că privirea ei să le dea foc celor doi. O ignorau cu nonşalanţă. Apucă să observe aracul ascuţit pe care-l folosise bătrânul pe post de baston, înainte să fie stinsă lumânarea. Se aplecă şi îl trase lângă lada pe care stătea. Era ideal. Un ţăruş înfipt în inima vampiroaicei. O să-i placă să facă asta! Doamne ce-o să-i mai placă! O să-i placă indecent de mult… Monica se trezi chicotind. Sergiu o privi cu dispreţ nedisimulat. Oho! Ştia ea cu cine are de-a face! Dacă nu se grăbea să-şi pună planul în aplicare, va fi ea cea eliminată. N-o să-i lase să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi în pivniţa ei conjugală!

Iarăşi vorbeau. Îi vedea profilaţi în conturul ferestruicii. Atunci realiză că de afară răzbătea o lumină cenuşie, bolnavă.

— La institut nu v-au spus ce se întâmplă? întrebă Sergiu.

Ea bălmăji ceva de neînţeles. Monica îşi aminti că prin vis că Roxana lucra la Observatorul Astronomic. Desluşi ceva frânturi: „Încetineşte rotaţia", „ne atrage", „nu au soluţie, o bombă atomică n-ar face decât s-o hrănească".

Apoi se păru că amorezii adormiră. Monica îşi ascuţi privirea: dormeau îmbrăţişaţi. Câtă nesimţire! începu să-şi imagineze lovitura, astfel încât să fie eficientă. Se gândi la fiecare mişcare pe care o va face.

Încercă să prevadă fiecare obstacol. Calculă forţa cu care era necesar să lovească. O încurca grozav poziţia celor doi! Tocmai pe când se pregătea să se ridice şi să se apropie, din tavan răsună un şir de lovituri. Tata le dădea de ştire că încă trăieşte. Roxana se mişcă.

— Sergiu, tot mă simt slăbită. Nu e nimic de mâncare?

— Mai sunt nişte biscuiţi în punga asta. Mănâncă-i, pe urmă îţi dau o vitamină.

Pentru purtătoarea moştenitorului erau şi vitamine! Monica ar fi protestat dacă nu ar fi avut în gât un nod de imprecaţii şi blesteme. Iar urechile îi erau asaltate de toboşari furioşi. Când reuşi să se domolească, o auzi pe Roxana spunând că i-e somn. „Da! Culcă-te păpuşico, iar eu îţi promit să te scap de chinuri".

Liniştea dură câteva minute. De afară răzbătu un sunet familiar, dar atât de îndepărtat în timp, încât la început nu-l recunoscură. O maşină! apoi un glas strigând „Roxana!"

Roxana se ridică imediat şi porni spre uşă împiedicându-se de lucruri.

— Scumpo, stai, unde te duci? Nu te mai expune! tresări Sergiu.

Dar „scumpă" deschise larg uşa neîncuiată şi strigă bărbatului de afară:

— Gata, vin! Iubire, sunt aici!

Se întoarse spre Sergiu care rămăsese debusolat:

— A venit să mă ia. Ha! Chiar credeai că e copilul tău, moşulică? Păi ce! Eram proastă să fac copii cu tine când am văzut că nu vrei să divorţezi? Boule!

A fost ultima dată când au văzut-o pe Roxana.

Sfârşit

Uşa rămăsese larg deschisă şi niciunul din ei nu s-a deranjat s-o mai închidă. De afară venea şuierul uscat al vârtejului. Înăuntru, Monica ascultă siderată suspinele bărbatului de alături. Niciodată nu-l mai auzise plângând. Era un plâns aspru ca un lighean târât pe duşumele. I-ar fi plăcut şi ei să plângă, dar se părea că în interiorul inimii sale sau al creierului său al altui loc de origine al lacrimilor domnea aceeaşi uscăciune că afară.

— Şi mie îmi curge sânge din nas. constată Sergiu.

— Da? Credeam că plângi. Că plângi după Roxana. Probabil iubirea vieţii tale…

— Nici vorbă! Ai auzit că n-am acceptat să divorţez. Dar cred că

eşti de acord cu mine că dacă exista un copil, era firesc să mă implic, să ne implicăm…

— I-auzi la el! Sergiu, copilul tău cu altă femeie nu este copilul nostru. Nu ştiu ce ţi-ai imaginat. Vreo scenă idilică de film american în care două cupluri cresc un copil comun plini de înţelegere şi duioşie ca într-o familie lărgită?

— Dacă noi nu l-am avut pe-al nostru…

— Sergiu, în tinereţe erai prea preocupat de carieră, prea avid de bani, adu-ţi aminte; de-asta nu l-am avut pe-al nostru. Dar ştii? Acum sunt fericită că n-am avut copii.

— Ce târâtură! Să joace la două capete! M-a minţit…

Monica surâse de pretenţia lui Sergiu de-a fi el singurul mincinos, apoi conştientiză cât de rău se simţea. Suferinţa fizică fusese eclipsată de frustrare şi furie. „Gelozie" era termenul pe care-l evita. Nu voia să admită că fusese geloasă; asta ar fi însemnat că are faţă de Sergiu un sentiment de posesie, ceea ce la femei e aproape similar cu a iubi.

— Te iubesc, Monica, întotdeauna te-am iubit. toarse bărbatul ca un ecou.

— Da, în felul tău m-ai iubit. Dar n-ai fost niciodată îndrăgostit de mine.

— Iar începi cu subtilităţile astea de roman ieftin? Hai să încercăm să dormim. Poate o să fie mai simplu aşa.

Mâna îi era o bucată de carne străină, ca un transplant nereuşit. Îi atârna din umăr precum aripa unui înger căzut. Monica încercă s-o maseze, dar durerea era prea mare. Nu merita. Nimic nu mai merita. Închise ochii şi se gândi că toată viaţa ei avusese gustul minunat al unei bucăţi de hârtie mestecate îndelung. Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să admită că uitase să trăiască. Acum îi pocneau urechile. Când plecau verile în călătorie la bunici, pe şoseaua cu serpentine ce străbătea dealuri şi văi, îi pocneau urechile în felul acesta. Şi s-a mai întâmplat o dată, în teleferic, da. Însă de data asta nu era plăcut, fiindcă nu ştiai ce-o să urmeze. O scutură un frison. Îşi strânse bluză de trening mai aproape de corp. Dintr-un buzunar o înghionti un obiect mic. Era briceagul tatii, briceagul din război. Monica îşi zise că briceagul e tovarăşul ei, prietenul ei de pe urmă. Îl luă în palmă. Ce noroc că dreaptă o avea teafără! se gândi că briceagul aşteptase în buzunar cu răbdarea unei mici celule canceroase. Trec ani

de zile până apare factorul declanşator. Stătuse ascuns prin sertare, sau la vedere, pe tăblia bufetului, sau în buzunarul tatii. Ascuns, dar prezent în viaţa lor. Când întinsese mâna să-l ia, se crease între ei o legătură. Ultimul obiect pe care avea să-l folosească. Prietenul ei. Celula care se hotărăşte dintr-odată să se multiplice şi să crească, să se transforme în tumoare, în ceva important despre care toţi vorbesc. Briceagul ştia că venise vremea lui.

„Asta e tot?" se întrebă. „Da" venise răspunsul. „N-a fost mare lucru să fac pace cu ea, cu moartea".

Femeia ştiu că avea să moară în următoarele ore. Cu toate astea, ceea ce simţea era numai curiozitate. Se întrebă dacă viaţa ei, aşa cum a fost, i se va derula prin faţa ochilor, dacă în ultima clipă, clipă care ucide, va reuşi să înţeleagă sensul lucrurilor cu acea înţelegere supraumană… Nu putea să moară râzând, nu de data asta când se părea că nu doar lumea ei murea odată cu ea, ci chiar lumea întreagă se prăbuşea spre cer.

Dar nici nu voia să se recunoască învinsă. Dădu drumul din palmă briceagului cu plăsele de os. N-avea să-l folosească. Nu va fi biruită! Închise ochii şi aşteptă. Nu putea să râdă, dar ar fi vrut să fie ca trestia…

…ca trestia gânditoare pe care Universul întreg n-o poate frânge. „Nu mi-e frică". hotărî dintr-odată. „Şi vreau să fiu lucidă, conştientă până în ultimul moment. N-o să mă mai înspăimânte nicio grozăvie. Voi ignora orice durere".

Se ridică de pe lădiţa pe care-şi petrecuse ultima săptămână şi porni spre uşă.

— Unde te duci? o interpelă Sergiu.

— Mă duc în casă. Nu mai vreau să stau aici. Dacă vrei, vino şi tu.

Fără să privească în urmă, ieşi. Afară o lovi forţa de aspiraţie a vârtejului. Monica strânse din ochi şi încercă să privească în sus. Orbită de praf, reuşi să întrezărească oroarea de pe cer. Bolta fusese spartă dar, în loc să cadă spre ei toată recuzita făpturilor cereşti, ei se prăbuşeau spre cer, supţi de atracţia magnetică întocmai ca nisipul unei clepsidre.

— Haide, şopti Sergiu apucând-o de braţ.

„Scurta viaţă fericită a lui Francis Macomber" surâse ea în sine.

— Da, hai la tata! îi răspunse pe-un ton ce se voia optimist. Să fim împreună la noapte.